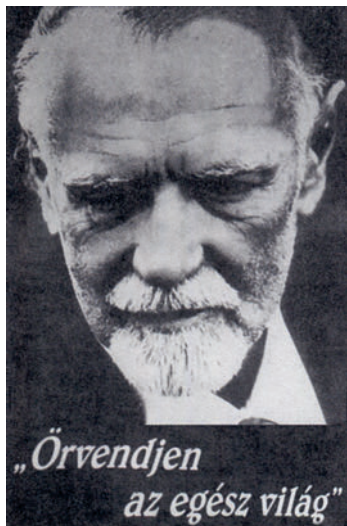

Hangversenyek

„Örvendjen az egész világ”

ORSZÁGOS IFJÚSÁGI
HANGVERSENY-SOROZAT
A KODÁLY JUBILEUMI ÉV
ALKALMÁBÓL

2002. szeptember 28
december 14.

*„...nem sokat ér, ha magunknak
dalolunk, szebb, ha ketten összedalolnak.
Aztán mind többen, százan, ezren, míg
megszólal a nagy Harmónia, amiben
mind egyek lehetünk.”*

Kodály Zoltán gondolatainak legszebb valóráváltását példázta az a hatalmas összefogás ami a Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége Ifjúsági Tagozatának kezdeményezésére létrejött.

Az ország tíz városában rendeztek fesztivált, időrendi sorrendben: Kaposvár, Cegléd, Miskolc, Szarvas, Debrecen, Veszprém, Pécs, Szeged, Kecskemét, Sopron. A rendezvénysorozatot a KÓTA koordinálta, a rendezéssel járó feladatokat a helyi szervezők bonyolították, a sorozatokhoz az egyes városok igen sok segítséget nyújtottak, de különösen ki kell emelni azokat az énektanár-karvezető kollégákat akik a szakmai és rendezői feladatok orszlán részét vállalták. Minden helyszínen legalább 6-8 kórus lépett fel, a kicsinyektől az egyetemista korosztályig, és mindenütt meghívást kapott egy-egy vendégkórus mely nem az adott régióban működik. A műsorok legnagyobb részében Kodály kórusművek hangzottak fel, a koncertek gyakran közös énekléssel kezdődtek, de minden esetben közös énekléssel fejeződtek be.

A sorozat támogatói között részt vállalt a Magyar Kodály Társaság is, így néhány hangversenyről személyes hangú bejáratot is közreadunk.

(H: 2002/3. 44.o.)

A 80 éves örökifjú: Éneklő Ifjúság

Kodály gyermekkarest

„Ünnepre jöttünk zengő énekszóval:
hadd szóljon orgona s a szárnyaló dal.”

Kerényi Györgynek Hans Leo Hassler kórusművéhez írott szavaival kezdem megemlékezésemet e kettős évfordulón.

Éneklő Ifjúság néven először 1934. április 28-án tartottak hangversenyt, ugyancsak a Zeneakadémia Nagytermében. Ennek 80. évfordulójára emlékeztünk a 85 évvel ezelőtt, 1929. április 14-én elhangzott első *Kodály gyermekkarest* műsorának hiánytalan felidézésével.

Azt több ok tette lehetetlenné, hogy ugyanazokat az iskolákat, vagy legalább jogutódjukat kérjük fel az emlékesten való közreműködésre, amelyeknek kórusai a legendás hangversenyen szerepeltek: vagy nem is léteznek, mint például a Wesselényi utcai polgári fiúiskola, melynek épülete helyén is más ház áll, vagy ma nem rendelkeznek a műsor igényeinek megfelelő énekkarral. Azt sem tudtuk megvalósítani, hogy a művek az akkori sorrendben szólaljanak meg, de ez talán jót is tett a műsor dramaturgiájának.

Egy mű, a legelsőnek felhangzó *Pange lingua* orgonakíséretes himnusz azonban a helyén maradt. A Kner nyomda által készített műsorlapon, a Kodály Archivum példányán e műsorszámnál Emma asszony kézírásával olvasható: *bemutató*. Az ismertebb vegyeskari változat mellett szinté bemutatónak kijáró figyelmet érdemel a mű mostani előadása. Az *Öt Tantum ergo* zenei anyagát felhasználó nagyobb ciklikus forma rekonstrukciójához Szabó Miklós karnagy úr kutatásai is hozzájárultak.

Köszönet illeti a karvezető énektanárokat és a kórusok tagjait, hogy az ünnepi estünkön való közreműködést vállalták; személyesen is köszönettel tartozom *Hartyányi Judit* társelnöknek az énekkarok kiválasztásához, felkéréséhez nyújtott körültekintő segítségéért.

Egy gyermekkaresttel kapcsolatban a hivatalos-hivatásos zeneélet és a zenetudományos szemlélet oldaláról felvetődhet a kérdés: lehet-e egy iskolai kórusok, műkedvelőnek tekintendő karok közreműködésével megszólaltatott koncertet zenetörténeti eseménynek tekinteni. Úgy gondolom, hogy igen, mert mi más lett volna, amikor a mostani emlékünnepeünk „tárgyát” képező esemény előtt négy évvel, 1925 tavaszán Kodály Zoltán magyar dalestjén az első gyermekkarai, a *Villő* és a *Túrót eszik a cigány* először megszólaltak, vagy amikor 1937-ben Kecskeméten, majd Budapesten első ízben csendültek fel Bartók gyermekkari művei. Kodály kezdeményezése nyomán – nemcsak az ő műhelyéből kikerülve – hatalmas gyermekkari irodalom jött létre, egyszerre pedagógiai és művészi céllal. Ma is, vagy ma talán még inkább, úgy láthatjuk: Kodály

iskolapéldát adott: a szóban megfogalmazott elvet zeneművek sorával igazolva: „csakis művészi érték való a gyermeknek.” Abban is példát adott, hogyan lehet a népdalt, a népi gyermekjátékdalt a magas művészet értékei közé emelni.

Bárdos Lajos emlékezéseiből tudjuk, hogy a *Magyar Kórus* kiadó, illetve azonos című lapja és az *Énekszó* című folyóirat által elindított, Kodály kezdeményezését kiteljesítő folyamat eredménye volt az egyre gazdagodó gyermekkari irodalom, s 1934-re már tetemes mennyiségű kompozíció gyűlt össze, egyre több énektanár-karnagy vállalkozott a régi mesterek újra felfedezett és a kortársak új szellemet képviselő darabjainak megtanítására, előadására. Bárdos Lajos felesége, Irénke asszony adta az ötletet, hogy tartsanak „iskolaközi” hangversenyt, s hogy a dalos sereglésnek adják az *Éneklő Ifjúság* nevet.

Azt is Bárdos tanár úrtól tudjuk, hogy az *Éneklő Ifjúság* név használatára csak azok a dalostalálkozók voltak jogosultak, amelyeken legalább négy-öt énekkar szerepelt, és amelyen volt közös ének. Erre a célra a kezdetektől a kánonéneklést találták a legalkalmasabbnak. Egy 19. századi osztrák zeneszerző, Ludwig Ernst Gebhardi (1787–1862) remekül hangzó Glória-kánonja, Kerényi György magyar szövegével vált szinte kötelező darabjává a karénekes összejöveteleknek. Az akkor már néhány éves gyakorlat (és a Berzsenyi évforduló) ihlette Kodály Zoltán nagy kánonját 1936-ban. Ez volt az egyetlen mű hangversenyünk műsorában, mely nem az 1929-es programban hangzott el először.

Jegyezzük fel emlékestünk műsorát:

Pange lingua – Aquinói Szent Tamás himnusza. A Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola Laudate és Jubilate kórusa, vezényelt Sapszon Ferenc, közreműködött Harmath Dénes orgonaművész.

Villő, Táncnóta – Andor Ilona Gyermekkar, vezényelt Tamási Kinga;
A süket sógor, Gergely-járás – Hunyadi János Iskola Nagykórusa, vezényelt: Igaliné Büttner Hedvig;

Cigánysírató – Kós Gyermekkar, vezényelt: Hraschek Katalin;

Gólyanóta, Isten kovácsa – Marczibányi téri Kodály iskola Gyermek-kara, vezényelt Őri Csilla és Uherezky Eszter;

Lengyel László, Túrót eszik a cigány – Vörösmarty Leánykar, vezényelt Gyombolai Bálint; *Jelenti magát Jézus, Újesztendőt köszöntő* – Szent István Király Nőikar, vezényelt Tőkés Mária Tünde;

Pünkösdőlő – Magnificat Ifjúsági Kórus, vezényelt Szebellédi Valéria.

A műsort záró nagy kánont, Kodály-Berzsenyi: *A magyarokhoz* című művét, körülénekelve a középen helyet foglaló közönséget, az egyesített kórus, több mint 400 énekes adta elő. A szünni nem akaró tapsokra válaszul ismét megszólalt az összkar, Sapszon Ferenc vezetésével, a közönséget is bevonva az éneklésbe.

A hangverseny megvalósításához – Balog Zoltán miniszter úr döntése nyomán – az NKA miniszteri keretéből kaptunk támogatást. Nagy vállalkozásunk fővédnöke Kodály Zoltánné volt, védnökei pedig dr. Vigh Andrea, a Zeneművészeti Egyetem rektora, dr. Bónis Ferenc zenetörténész, a MKT korábbi elnöke, aki az 1970-es években az Ifjúsági Rádió zenei szerkesztőjeként az Éneklő Ifjúság mozgalom akkori fellendülésének egyik legfőbb segítője volt, Daróci Bárdos Tamás zeneszerző, a Bárdos Lajos Társaság társelnöke pedig az alapító mesterek szimbolikus és családi képviselőjeként.

A nézőtér széksoraiban nagyjából az éneklők hozzátartozói ültek. Nemcsak az ő tapsaikból ítélve, de sokak egybehangzóan megfogalmazott véleménye szerint is, a különleges hangulatú, felemelő érzéseket keltő hangverseny méltó volt a mesterművekhez, az Éneklő Ifjúság legszébb hagyományaihoz, s talán betöltötte azt a feladatot is, hogy felhívjuk a figyelmet az iskolai zenei nevelés súlyos gondjaira, de e gondok ellenére mutatkozó szép eredményeire is, az 1929-es minta alapján készült kis plakáton és képeslapon látható kedves éneklő gyerekek mai utódainak művészi teljesítményére.

(H: 2014/2. 4.o.)

Ittész Mihály

**AZ ELSŐ ÉNEKLŐ IFJÚSÁG HANGVERSENY
80. ÉVFORDULÓJA ALKALMÁBÓL, A 85 ÉVE MEGTARTOTT
ELSŐ KODÁLY GYERMEKKÁREST MŰSORÁVAL**

Kodály Zoltán I. Magyar Kórusverseny

Budapest, 1997. december 12–14.

Rendező: Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége – KÓTA
Elnök: *Dr. Baross Gábor*
Versenyigazgató: *Vadász Ágnes*
Művészeti vezető: *Kollár Éva*
Fővédnök: *Dr. Magyar Bálint* művelődési és közoktatási miniszter
Tiszteletbeli elnök: *Kodály Zoltánné Péczely Sarolta*

A nyitókoncerten *dr. Maróti Gyula* a KÓTA alapító főtitkára megnyitó beszédében kihangsúlyozta, hogy a körülmények most tették szükségessé a verseny meghirdetését, kialakult a megmérettetés igénye. Magyar Kórusok eddig is mindenkori résztvevői voltak számtalan Nemzetközi Versenynek, kimagasló eredményekkel. Most úgy tűnik megteremtődik a hagyománya a Magyar Kórusversenynek is.

A hangversenyen szerepelt:
Budapesti Monteverdi Kórus, *Kollár Éva* vezényletével,
ELTE Bartók Béla Énekkara, *Baross Gábor* vezényletével,
Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola Jubilate Leánykara, *Ifj. Sapszon Ferenc* vezényletével.

Az ő előadásaikban hangzott el a KÓTA zeneszerzői pályázatán díjat nyert 3 mű:

Horváth Barnabás: Libakerti Albert sóhaja (Tóth Árpád verse),

Pődör Béla: O vos omnes

Horváth Barnabás: Hét mese nőikarra és nagybögőre
(Székely Magda versciklusára)

A szünet után előadásra került:
Kodály Zoltán – Psalmus Hungaricus
Közreműködött: a Budapesti Monteverdi Kórus, ELTE Pro Musica
Vegyeskar, karigazgató: *Kollár Éva*
Kecskeméti Pedagógus Énekkar, Sinfonietta Hungarica Zenekar,
Művészeti vezető: *Déri András*, Szólista: *Kiss B. Attila*
Vezényelt: *Erdei Péter*.

A Kórusversenyre 56 jelentkező volt, 7 kategóriában. Legnagyobb létszámban a Gyermekkarok jelentkeztek – 20 együttes – a Férfikarok kategóriájában csak 3 együttes volt a mezőnyben.

A zsűri elnökei: *Párkai István* és *Sapszon Ferenc*, a zsűri tagjai: *Kollár Éva*, *Mohayné Katanics Mária*, *Venno Laul* (EE), *Wilko Brouwers* (NL), *Rozgonyi Éva*, *Erdei Péter*, *Farkas András* (CH), *Krikor Tchetinyan* (BG)
(H:1998/1 48.o.)

Köszöntés a nyitókoncerten

2018. november 15.

Tisztelt Vendégeink, kedves Énekesek, Kollégáink és Barátaink! Több mint két évtizede, közel 25 évvel ezelőtt pattant ki az a gondolat, hogy nemzeti kórusversenyt kellene szervezni, mert szeretnénk lehetőséget adni hazai együtteseinknek, hogy széles szakmai fórumon, országos zenei ünnepen mutatkozhatnak be,

és hogy a legjobbak méltó jutalmat kapjanak művészi előadásukért.

A gondolatot a KÓTA Elnöksége és az akkori Művészeti Bizottság tagjai fölkarolták, és figyelmes előkészítő munka után valóra vált az ál-munk, elindult a Kodály Zoltánról elnevezett Magyar Kórusverseny. Reménykedtünk benne, hogy a sikeres kezdet után további, hasonlóan színvonalas alkalmak tovább szolgálják majd a magyar kórusélet virág-zását. Bízunk benne, hogy fölpezsdül az éneklő kedv, hogy egyre több együttes jön közénk egy olyan helyszínre, ahol csak nyerni lehet. Mert az ilyen örömnép hatalmas lendületet ad a kórusoknak. A több hó-napos szorgalmas munka után sokszorosán magasabb szintű produkció születik, amely megfényesíti az együttesek jövőjét. Kiderül, hogy megéri a sok áldozatos próba, alaposabban fölkészülünk, figyelünk, segítünk egymásnak, egyre szebben énekelünk, – végül pedig egyre jobban szeretjük egymást, a karnagyunkat, az éltető, élményt adó muzsikát.

Ma már a VIII. Kórusverseny kapujában állunk, és „várjuk az új magyar csodákat”. Köszönjük a Magyar Kórusok, Zenekarok és Népzenei Együttesek Szövetségének, hogy ismét vállalta a szervezés kemény munkáját, köszönjük a versenyt támogató szervezeteknek a jelentős szakmai és anyagi segítséget.

Legyen tehát büszke minden kórus, amelyik részt vesz ebben a nemes versengésben! Zengjen tehát az énekszó! Évezredek óta tudjuk, hogy a muzsikának varázsereje, a dalnak titka van, de senki nem fogalmazta meg ezt olyan szépen, mint Babits Mihály „A 2. ének” című versében.

„...És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek.”

Reméljük, hogy a kedves közönségnek, és főként a tisztelt zsűri tag-jainak szép a lelkében az ének, és így szépnek hallják majd a kórusok énekét is. A zsűrinek jó munkát, a kórusoknak örömteli, sikeres muzsi-kálást kívánunk!

Kollár Éva

A Budapesti Monteverdi Kórus 46 év muzsikája...

Énekelni jó, – az éneklés testünk-lelkünk egészségét és teljességét szolgáló, csodálatos dolog. Együtt énekelni pedig olyan érzés, mint ha részesei lehetnénk egy angyali kórusnak, amelyekben megoldódnak a földi kötelékek, és szárnyra kapnak a legszebb, legnemesebb érzések. A kórusban éneklés a szellem öröme, – a láthatatlan művészet jól érzékelhető, boldogító valósága.

Nos, ennek az élménynek a megszületéséért sokat kell tenni. A közös muzsikálás sikeréhez, a lelki értékek megszületéséhez bőséges idő, a ki-munkálás türelme, figyelme és fegyelme, valamint az együttesért vállalt felelősség kell, – mindezt összesítve pedig végtelen szeretet szükséges hozzá. És lehet, hogy ezért a boldogságért sokat kell áldozni és fáradozni? És hogy sokunknak mindez mégis megéri? Ez az igazi csoda!

Ilyen csoda született 1972-ben, amikor a Leövey Klára Gimnázium ifjúsága önálló vegyes kamarakórust akart létrehozni az akkorra már világhírű Kodály Zoltán Leánykar mellé. Annak az elismert kórusnak a vezetője a kiváló *Andor Ilona* karnagy volt. Igen ám, de a fiúk is énekelni akartak, – és ma is akarnak, Istennek hála. A kezdeményezők tehát megkérték frissen érkezett, kezdő tanárukat – e sorok íróját –, hogy alakítsanak új együttest. Ez megtörtént, és az akkori fiatalok közül többen ma is velünk tartanak. Ilyenek tisztelettel körül vett alapító énekesink, mint Járai Márta, Kóbor András, és még sokan, akik csaknem 47 év óta tagjai együttesünknek.

Vegyes kamarakórusunk fiatalos lendülete jó kezdet volt, és később sem hagyott alább. Az érettségi után a tanítványok együtt maradtak, barátok jöttek, szerelmek szövődtek, házasságok kötettek, gyermekek születtek... és a közösséghez tartozás igénye, a zene szeretete tovább érlelte szakmai és baráti kapcsolatainkat, zenei teljesítményünket, – így az együttesből lelkes, sikeres vegyeskar lett, amelyik a gimnáziumi bölcsőből kinőve, néhány év alatt országos ismertségre és elismertségre tett szert. Kezdetben a Budapesti Kamarakórus Napok színpadán mutatkoztunk be, dalostalálkozókon, fesztiválokon énekelve bejártuk az országot. 1979-től pedig elindulunk egy fényes nemzetközi pályán is, amelyik Európa szinte minden országába elvezetett minket. Számos zenei esemény között a legnehezebb feladatot mindig a kórusversenyeken való részvétel jelentette. Legelső sikerünket az ausztriai Spittalban értük el, ezután Németországba, Olaszországba, Franciaországba kaptunk meghívást, később pedig csaknem minden európai zenei fórumon bemutatkoztunk, első-második díjakat szereztünk, mint a Debreceni, a Tours-i, a Llangollen-i versenyeken. Több Nagydíjat is nyertünk, így Pécsset, Prágában, Tours-ban, Sligo-ban. Életünk egyik legnagyobb öröme és

büszkesége pedig az Arezzo-i Nagydíj volt, amelyet 1985-ben kaptunk, /ezt megelőzte akkor, hogy több kategóriában nyertünk, és még karnagy-i-díj is jutott arra a napra/. Az ott elnyert mives „Arezzoi Guido” bronz szobrot boldogan őrizzük, és méltó becsben tartjuk trófeáink, a kupák, emléklapok és diplomák között.

Élményekkel teli koncert utakon vettünk részt Erdélyben, Kárpátalján, a Dél-Vidéken, Moszkvában, Kiebben, Spanyolországban, Belgiában, Hollandiában, és több ízben Ausztriában, Olaszországban, Franciaországban, Nagy-Britanniában, Németországban. Rangos fesztiválok vendégként szerepeltünk, ezek közül is kiemelkedtek az Europa Cantat Fesztiválok eseményein adott koncertjeink. Különösen kedves volt számunkra, hogy 2015-ben zenei műhelyt vezethettünk a Pécsi Europa Cantat keretében. Itt a közös munka során, valamint az önálló koncertjeinken kortárs magyar zeneszerzők műveit szeretettük meg a nemzetközi résztvevőkkel és a hallgatósággal. Kórusunk alapvető célja éppen ez, hiszen számos hazai komponista kórusművét első előadásban adhattuk elő. Ezek jó részéből hanglemelt készített velünk a Hungaroton. A németországi Carus kiadó a magyar egyházi kórusmuzsika repertoárjából állította össze műsorát, amelyet együttesünkkel vett föl, és kotta-kíséretes CD formájában adott ki. Ezen fölül további 10 alkalommal rögzítettünk válogatást az európai zeneirodalom remekeiből. Hálásak vagyunk sorsunknak, hogy névadónk, Claudio Monteverdi gazdag életművéből, világi és egyházi kompozícióiból sokat megszólaltathattunk. Ez a csodálatos forrás immár 43 éve életi a Budapesti Monteverdi Kórus zenei világát. Természetesen, bőséges táplálékot találunk a különböző korszakok mestereinek művei között is, így mindig frissítjük a műsorainkat. A zeneirodalom oratorikus műveiből is megszólaltattunk jó néhányat. Ilyenkor visszahívjuk régebbi énekeseinket is, és ezek az értékes találkozások az elillanó zenei hangok varázsával tovább örökítik az ünnepi órákat.

Életünk nagy élményei volt a négy alkalommal megrendezett „Nemzetközi Monteverdi Fesztivál”. Ezen programok életrehívói, szervezői és boldog résztvevői voltunk. Meghívásunkra több mint 20 baráti kórus érkezett hazánkba Európából és Amerikából. A fő helyszín Esztergom volt, ahol bizonyosan megfordult Claudio Monteverdi is, 1495-96 táján, a törökök elleni harcok idején, Gonzaga herceg udvari muzsikusként. De Vácott és Budapesten is voltak hangversenyek. A fesztiválok Cl. Monteverdi műveit a résztvevő énekessel közös betanulás után adtuk elő. Természetesen, minden együttes bemutatta saját zenekultúrájának értékeit, és néhány nagyszabású alkotást közösen is műsorra tűztünk. Sok nagyszerű karnagyot is meghívtunk. Közülük is kiemelkedő élmény volt, amikor Prof. Simon Carrington a Yale Egyetem kamarakórusával és a Budapesti Monteverdi Kórus énekeseivel együtt G. F. Händel Messiás című oratóriumát szólaltatta meg az Esztergom Bazilikában. Hasonlóan szívmengető zenei eseményt jelentett, amikor a Salzburgi Dóm zeneigazga-

tója, Prof. Czifra János vezényletével fölhangzott W.A. Mozart „Credo” miséje (KV 257), és nagy sikert arattunk, amikor mi magunk adtuk elő Orbán György „Stabat mater in d” című gyönyörű oratóriumát.

A Budapesti Monteverdi Kórus legutóbbi élményéről: idén, 2018. októberében Franciaországban jártunk, és két hangversenyt adtunk a „Lisztomania Festival” keretében. Ez a francia zenei szervezet a Nemzetközi Liszt Társasággal közösen, évente szervez konferenciákat és hangversenyeket, amelyeken zenetudósok és művészek tisztelegnek Liszt Ferenc géniuszának, az ő művészetét helyezik reflektorfénybe. Idén is gazdag programot kínáltak a nemzetközi közönségnek, és örömkökre, a Budapesti Monteverdi Kórus volt a fesztivál egyik vendége. Így adhatunk nagyszerű önálló hangversenyt Chateauroux-ban, a társaság székhelyén lévő „Équinoxe” nevű óriási hangversenyteremben, és ugyanitt bemutatkoztunk a csodás akusztikájú Liszt-Kápolnában is. A fogadásunkat nagyszerűen megszervező Le Choeur Pléiade kórusal együtt a párizsi Saint Eustache katedrálisban előadtuk C. Saint-Saëns Requiemjét, *Boda Gabriella*, franciaországi magyar karnagyasszony vezényletével. Főlemelő élmény volt az is, amikor a koncert első felében a Budapesti Monteverdi Kórus adta elő műsorát: Liszt Ferenc motettáit, Kodály Zoltán *Pange lingua* című művét. Szőnyi Erzsébet, Kocsár Miklós és Orbán György darabjai is nagy sikert arattak a 600 főnyi párizsi közönség előtt. Utazásunk sok élménye között még egy nagyszerű ajándékot kaptunk, amikor felejthetetlen pillanatokot élhettünk át október 23-án, nemzeti ünnepünkön: a Párizsi Magyar Kulturális Intézet (Balassi Intézet) meghívására koncertet adtunk a népes magyar és francia vendégseregnek. Megható volt a közönséggel együtt énekelni a Magyar Himnusz! Műsorunkat Kodály Zoltán–Balassi Bálint: Szép könyörgés című művével kezdtük, majd Szőnyi Erzsébet és Kocsár Miklós népi imákra készült műveit, valamint Bárdos Lajos, Pásztai Miklós, Karai József magyar népdalföldolgozásait adtuk elő. Mindezeket szünni nem akaró taps jutalmazta. A lelkes közönség szinte szétfeszítette az intézet előadótermet. Nagyszerű érzés volt Franciaországban magyarnak lenni.

Kórusunk egész életútját megaranyozta *Kodály Zoltán muzsikája*, amelyet mind a hazai, mind a külföldi hangversenyeinken őszinte örömmel fogadott a közönség. Hálát adunk a sorsunknak, hogy ezt a gazdag életművet örökül kaptuk, és belőle csodálatosan mives darabokat választhatunk. Kodály kórusművei olyan értékeket hordoznak, amelyek kimeríthetetlen kincseket kínálnak az előadóknek és a hallgatóknak. Kodály Zoltán zenéjét, magyarságát és rendíthetetlen hitét példának állíthatjuk fiataljaink elé.

Ma is köszönetet mondunk azért, hogy a Magyar Kodály Társaság hangversenyein is gyakran megszólaltathattuk a remekműveket, és jelképesnek tekintjük, hogy a társaság megalakulásának történelmi pillanatában, 40 évvel ezelőtt műveivel tisztelghattunk Mesterünk emléke előtt.

Kollár Éva